

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
BROJ: 61 0 Ps 006670 16 Rev
Banjaluka, 10.10.2017. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću sastavljenom od sudija, Darka Osmića kao predsjednika vijeća, Davorke Delić i Jadranke Stanišić, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužioca-protivtuženog „G. 581 g“ d.o.o. DL M., ... S., koga zastupaju punomoćnici E.G., M.G. I N.B., advokati iz S., protiv tuženog-protivtužioca "N." d.o.o., ..., I.S., koga zastupa punomoćnik Z.J., advokat iz P., radi isplate duga i naknade štete, te u pravnoj stvari protivtužioca-tuženog "N." d.o.o., ..., I.S., protiv protivtuženog-tužioca „G. 581 g“ d.o.o. DL M., S., radi isplate duga i naknade štete, odlučujući o reviziji tužioca i reviziji tuženog, protiv presude Višeg privrednog suda u Banjaluci broj 61 0 Ps 006670 16 Pž od 12.07.2016. godine, na sjednici održanoj dana 10.10.2017. godine, donio je

PRESUDU

Revizije se odbijaju.

Obrazloženje

Prvostepenom presudom Okružnog privrednog suda u Istočnom Sarajevu broj 61 0 Ps 006670 13 Ps od 16.10.2015. godine djelimično je usvojen tužbeni zahtjev i tuženi- protivtužilac obavezan da tužiocu-protivtuženom na ime naknade štete isplati iznos od 323.832,54 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 15.10.2013. godine pa do isplate, kao i da mu naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 33.302,30 KM, sve u roku od 30 dana.

U preostalom dijelu, preko dosuđenog iznosa (od 323.832,54 KM i preko dosuđenog iznosa na ime troškova parničnog postupka od 33.302,30 KM), tužbeni zahtjev je odbijen.

Djelimično je usvojen protivtužbeni zahtjev i obavezan tužilac-protivtuženi da tuženom-protivtužiocu na ime naknade štete isplati iznos od 60.003,24 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 16.01.2014. godine pa do isplate, kao i da mu naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 4.243,82 KM sve u roku od 30 dana.

U preostalom dijelu, preko dosuđenog iznosa (od 60.003,24 KM i preko dosuđenog iznosa na ime troškova parničnog postupka od 4.243,82 KM), protivtužbeni zahtjev je odbijen.

Dopunskom presudom Okružnog privrednog suda u Istočnom Sarajevu broj 61 0 Ps 006670 13 Ps od 23.11.2015. godine obavezan je tužilac-protivtuženi da tuženom-protivtužiocu, plati na ime duga iznos od 45.243,00 KM, sa zakonskom kamatom počev od 27.06.2014. godine (dana vještačenja) do isplate i da mu na ime naknade troškova postupka plati iznos od 5.992,60 KM, sve u roku od 30 dana.

Drugostepenom presudom Višeg privrednog suda u Banjaluci broj 61 0 Ps 006670 16 Pž od 12.07.2016. godine, žalba tuženog je djelimično uvažena i preinačava presuda Okružnog privrednog suda u Istočnom Sarajevu broj 61 0 Ps 006670 13 Ps od 16.10.2015. godine tako što je tužilac odbijen sa tužbenim zahtjevom za naknadu štete u iznosu od 323.832,54 KM, dok je žalba tuženog u preostalom dijelu odbijena i prvostepena presuda potvrđena u dijelu kojim je tuženi-protivtužilac odbijen sa protivtužbenim zahtjevom za naknadu štete iznad dosuđenog iznosa od 60.003,24 KM.

Žalba tužioca je djelimično uvažena i preinačena prvostepena presuda tako što je tuženi-protivtužilac odbijen sa protivtužbenim zahtjevom za isplatu iznosa od 60.003,24 KM na ime naknade štete, dok je žalba tužioca u preostalom dijelu odbijena i potvrđena prvostepena presuda u dijelu kojim je odbijen tužilac sa tužbenim zahtjevom iznad dosuđenog iznosa, te u dijelu kojim je tužilac-protivtuženi obavezan dopunskom presudom od 23.11.2015. godine da tuženom-protivtužiocu plati na ime duga iznos od 45.243,00 KM, sa zakonskom zateznom kamatom od 27.06.2014. godine pa do isplate.

Obavezan je tužilac-protivtuženi da tuženom-protivtužiocu na ime troškova parničnog postupka isplati iznos od 3.843,76 KM u roku od 30 dana.

Blagovremenom revizijom tužilac pobija drugostepenu presudu u dijelu kojim je žalba tuženog uvažena i odbijen tužbeni zahtjev tužioca, kao i u dijelu kojim je odbijena žalba tužioca i prvostepena presuda potvrđena u odbijajućem dijelu i dosuđujućem dijelu po dopunskoj presudi, zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da se revizija usvoji, pobijana presuda preinači i tužbeni zahtjev u cjelosti usvoji, a protivtužbeni zahtjev odbije, odnosno ukine i predmet vrati na ponovno suđenje.

Blagovremenom revizijom tuženi pobija drugostepenu presudu u dijelu kojim je žalba tuženog odbijena i prvostepena presuda potvrđena u odbijajućem dijelu odluke o protivtužbenom zahtjevu, te u dijelu kojim je žalba tužioca usvojena, zbog pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da se revizija usvoji, pobijana presuda preinači i protivtužbeni zahtjev u cjelosti usvoji, a tužbeni zahtjev odbije, odnosno ukine i predmet vrati na ponovno suđenje.

U odgovoru na reviziju tuženog, tužilac predlaže da se revizija odbije.

Revizije stranaka nisu osnovane.

Predmet spora u ovom postupku je zahtjev tužioca da se tuženi obaveže da mu na ime naknade štete isplati iznos od 323.832,54 KM, te na ime nepotrebno plaćenih carina, prelevmana i pripadajućeg PDV iznos od 55,051,53 KM, što ukupno iznosi 378.884,07 KM, sa zakonskom zateznom kamatom i troškovima spora.

Protivtužbenim zahtjevom tuženi traži da se tužilac obaveže da mu na ime naknade štete plati iznos od ukupno 415.000,00 KM i to na ime obične štete (troškova otpisa – uništenja robe koja je bila naručena i ostala kod tuženog poslije raskida ugovora) iznos od 60.003,24 KM i štete u vidu izmakle koristi koju je tuženi osnovano mogao očekivati da će ostvariti za vrijeme realizacije ugovora, do juna 2016. godine u iznosu od 354.996,76 KM.

Tuženi od tužioca protivtužbenim zahtjevom traži i isplatu duga iz ugovornog odnosa u iznosu od 45.243,00 KM.

Odlučujući o zahtjevima tužioca i tuženog, na temelju izvedenih dokaza i nespornih navoda stranaka, prvostepeni sud je utvrdio da su parnične stranke zaključile ugovor o poslovnoj saradnji 30.06.2011. godine na period od 5 godina; da je tužilac jednostrano otkazao ugovor pismenim putem 11.02.2013. godine; da je članom 2. ugovora regulisano da je prodavac, u ovom slučaju tuženi, obavezan da robu koju prodaje kupcu (tužiocu) naručuje, transportuje, skladišti i isporučuje; da je članom 3. ugovoren način fakturisanja i plaćanja robe, a članom 9. predmetnog ugovora ugovoreno da se u slučaju raskida ugovora kupac obavezuje da će otkupiti sve zalihe sa skladišta prodavca po uslovima navedenim u članu 3. ugovora; da je tuženi za tužioca uvezio robu (zaleđeno goveđe meso) iz A., za koje je prethodno plaćao carine, prelevmane i PDV i ove troškove zaračunavao tužiocu; da iz nalaza i mišljenja vještaka ekonomske struke Gutić Milimira proizlazi da je roba koju je tuženi uvezio za tužioca potpadala pod tarifnu oznaku 0202 30 90 00, što znači da je mogla biti oslobođena od plaćanja od carine u visini od 10 % i prelevmana u iznosu od 1,50 KM/kg; da je u periodu od 13.02.2013. godine do 10.09.2013. godine tj. od raskida ugovora pa nadalje, uništena roba u vrijednosti 60.603,24 KM.

Kod takvog stanja činjenica prvostepeni sud zaključuje da je tuženi imao obavezu da podnese zahtjev Upravi za indirektno oporezivanje za oslobađanje od zavisnih troškova carine u visini od 10 % i prelevmana u iznosu od 1,50 KM/kg za robu koju je uvezio za tužioca pod tarifnom oznakom 0202 30 90 00, koja je mogla biti oslobođena od plaćanja navedenih dažbina, a pošto to nije učinio, na taj je način nanio štetu tužiocu u iznosu od 323.832,54 KM. Visinu štete je utvrdio na osnovu nalaza i mišljenja vještaka ekonomske struke koji je našao da je tužilac platio carinu u iznosu od 115.663,74 KM i prelevmane u iznosu od 208.168,80 KM, ukupno 323.832,54 KM.

Odbio je tužbeni zahtjev u dijelu koji se odnosi na naknadu za pripadajući PDV u iznosu od 55.051,53 KM, jer iz nalaza i mišljenja vještaka i drugih provedenih dokaza nije utvrđeno da je tuženi obračunavao tužiocu PDV na carinu i na prelevmane i da ih je platio.

Odlučujući o protivtužbenom zahtjevu prvostepeni sud je djelimično udovoljio zahtjevu tuženog i obavezao tužioca da tuženom na ime naknade obične štete za uništenu robu koja je bila naručena i ostala nakon raskida ugovora isplati iznos od 60.603,24 KM.

Protivtužbeni zahtjev u pogledu naknade štete na ime izgubljene dobiti prvostepeni sud je odbio jer su same stranke ugovorile da se predmetni ugovor može jednostrano raskinuti, bez krivice jedne strane, kao i bez navođenja ikakvih razloga za raskid ukoliko se dostavi pisani otkaz drugoj strani, uz otkazni rok od 30 dana.

Dopunskom presudom od 23.11.2015. godine prvostepeni sud je obavezao tužioca da tuženom plati na ime duga iznos od 45.243,00 KM, sa zakonskom kamatom počev od 27.06.2014. godine do isplate, jer je utvrđeno nalazom vještaka da tužilac za naručenu robu nije platio račune u ovom iznosu.

Drugostepeni sud je djelimično uvažio žalbu tužioca i žalbu tuženog, te sudio na način kao u izreci te presude.

Obrazlaže da tužilac nije na osnovu izvedenih dokaza dokazao odgovornost tuženog za povredu ugovora o poslovnoj saradnji, a tako i štetu koju zahtijeva tužbenim zahtjevom, jer nije dokazao da je tuženi bio dužan u ispunjenju obaveze iz ugovora zahtijevati i oslobađanje od plaćanja carine i prelevmana za uvezno meso, niti je dokazano da je tužilac u toku trajanja ugovora zahtijevao od tuženog da uredno ispunjava svoje obaveze i podnosi zahtjev za odlobođanje od carinskih dažbina, a ni da bi u slučaju podnošenja takvog zahtjeva Uprava za indirektno oporezivanje donijela rješenje u upravnom postupku kojim oslobađa uvoznika od plaćanja carine i prelevmana za uveznu robu obzirom na kvote za uvoz mesa utvrđene od strane nadležnog organa, zbog čega je žalbu tuženog

uvažio, prvostepenu presudu preinačio tako što je odbio zahtjev tužioca za naknadu štete, na osnovu člana 229. tačka 2. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik RS“ broj 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 i 61/13, u daljem tekstu: ZPP).

Drugostepeni sud nalazi da je prvostepeni sud pravilno odlučio kada je odbio tužbeni zahtjev tužioca da mu tuženi isplati iznos od 55.051,53 KM na ime PDV, jer je utvrđeno da PDV tuženi nije ni fakturisao tužiocu, pa cijeni da je žalba tužioca neosnovana u ovom dijelu, kao i u dijelu kojim se pobija dopunska presuda kojom je tužilac obavezan da plati tuženom na ime duga iznos od 45.243,00 KM, jer je vještačenjem po vještaku ekonomske struke N.T. utvrđeno da je tužilac platio tuženom sve troškove za uvezenu robu, među kojima su carine, prelevmani i PDV, osim računa koji iznose 45.243,48 KM, a isto takvo stanje je utvrdio i vještak M.G. Iz navedenih razloga, žalbu tužioca je u ovom dijelu odbio i potvrdio prvostepenu presudu shodno odredbi člana 226. ZPP.

U pogledu dosuđujućeg dijela prvostepene presude kojom je obavezan tužilac da tuženom isplati iznos od 60.003,24 KM na ime naknade štete zbog otpisa robe koja je bila naručena i ostala kod tuženog poslije raskida ugovora, drugostepeni sud nalazi da je osnovana žalba tužioca jer tuženi na osnovu izvedenih dokaza nije dokazao da mu je nastala šteta u navedenom iznosu iz protivužbenog zahtjeva, zbog uništene robe poslije raskida ugovora.

Drugostepeni sud nalazi da je odluka prvostepenog suda kojom je odbijen protivužbeni zahtjev tuženog za naknadu štete u iznosu od 354.996,76 KM na ime izgubljene dobiti, pravilna. Tuženi je mogao da (kao i tužilac) pretpostavi da se u toku ugovornog roka od 5 godina, ugovor može jednostrano otkazati i stoga se ne može pozivati na posljedice i dejstva raskida ugovora, jer odgovornost za raskid ugovora pada na stranu koja je kriva za raskid ugovora.

Pobijana presuda je pravilna.

Konkretnim ugovorom o poslovnoj saradnji zaključenim, 30.06.2011. godine, na period od 5 godina, stranke su dogovorile način i uslove saradnje u vezi sa prodajom, kupovinom, nabavkom, distribucijom i isporukom robe koju tuženi prodaje tužiocu. Pravilno drugostepeni sud zaključuje da je u pitanju ugovor o prodaji, koji ima svoje specifičnosti u pogledu toga da se roba naručuje, transportuje, skladišti i isporučuje za restoran tipa M.

Osnovna obaveza prodavca je da robu isporuči kupcu, a kupac isplati kupoprodajnu cijenu. Sve druge radnje koje su navedene u predmetnom ugovoru kao što su: naručivanje, transport, skladištenje i isporuka su u funkciji realizacije izvršenja osnovne obaveze prodavca a to je predaja tj. isporuka robe tužiocu (član 467. Zakona o obligacionim odnosima - „Službeni list SFRJ“, broj 29/78, 39/05, 45/89 i 57/89, te „Službeni glasnik RS“, broj 17/93, 3/96, 39/03 i 74/04 – u daljem tekstu: ZOO).

Tužilac je pozivom na član 10. ugovora, jednostrano raskinuo ugovor pismenim putem 11.02.2013. godine, navodeći da nema ekonomskog interesa za dalju saradnju. Za vrijeme trajanja ugovora (oko godinu ipo) tužilac nije prigovarao da tuženi ne izvršava obaveze iz ugovora, već je ispostavljene fakture u kojima su navedeni cijena robe i zavisni troškovi, uglavnom plaćao. Svoj tužbeni zahtjev tužilac temelji na tome da je nakon prestanka ugovora o poslovnoj saradnji analizom poslovanja utvrdio da mu je tuženi na iznos fakturne cijene za robu neosnovano

zaračunavao iznose od 10 % na ime carine, 1,5 KM/kg na ime prelevmana i PDV za iznos koliko su carine i prelevmani uvećali vrijednost robe. Tužilac smatra da je tuženi, postupajući suprotno načelu savjesnosti i poštenja i suprotno standardu dužne pažnje dobrog privrednika, propustio da Upravi za Indirektno oporezivanje BiH podnese zahtjev za korištenje tarifne kvote za uvoz goveđeg mesa, robe odgovarajuće tarifne oznake koju je uvezao za potrebe tužioca i da za istu zatraži oslobađanje od plaćanja carine i prelevmana pri uvozu u BiH, čime nije zaštitio interese tužioca, suprotno odredbama člana 12, 16. i 18. ZOO.

Tuženi osporava tužbeni zahtjev tvrdnjama da je cijenu isporučene robe obračunavao u potpunosti u skladu sa čl. 3. st. 2. ugovora, da su fakture koje je ispostavljao tužiocu sadržavale sve elemente koji su predviđeni ugovorom, a to su pored osnovne cijene robe, i tzv. zavisni troškovi, odnosno oni troškovi koje je, povodom uvoza robe, tuženi plaćao državnim organima na ime carina, prelevmana i drugih dažbina, koje je tuženi prikazao u fakturama, a prethodno ih i platio kao svoju obavezu. Pored toga, navodi da tužilac ni na koji način nije tuženom stavio do znanja da je moguće da se roba koja se uvozi nalazi na listi roba koje su u određenim kontingentima oslobođene obaveze plaćanja carine.

Tuženi je podnio protivtužbu koju zasniva na tome da je svoje obaveze ispunjavao kvalitetno, ažurno i u potpunosti u skladu sa preuzetim ugovornim obavezama, u okviru standarda dobrog privrednika i da ničim nije izazvao raskid ugovora, koji je tužilac bez ikakvog razloga raskinuo jednostrano. Tvrdi da se krivica za raskid ugovora jedino može pripisati tužiocu kao strani koja nije skrivila raskid, te da je on tuženom prouzrokovao štetu, zbog čega protivtužbenim zahtjevom traži da se tužilac obaveže da mu na ime naknade štete plati iznos od ukupno 415.000,00 KM i to na ime obične štete (troškova otpisa – uništenja robe koja je bila naručena i ostala kod tuženog poslije raskida ugovora) iznos od 60.003,24 KM i štete u vidu izmakle koristi koju je tuženi osnovano mogao očekivati da će ostvariti za vrijeme realizacije ugovora, do juna 2016. godine u iznosu od 354.996,76 KM. Tuženi od tužioca protivtužbenim zahtjevom traži i isplatu duga iz ugovornog odnosa u iznosu od 45.243,00 KM.

Dvostrani ugovori stvaraju uzajamne obaveze kao izraz saglasnosti volja ugovarača. Odgovornost za neispunjenje ili za neuredno ispunjenje ugovora, nastaje povredom obaveza od strane dužnika i počiva na pretpostavljenoj krivici dužnika.

Odredbom člana 124. ZOO je propisano da kad jedna strana u dvostranom ugovoru ne ispunji svoju obavezu druga strana može, ako nije što drugo određeno zahtijevati ispunjenje obaveze ili raskinuti ugovor pod određenim uslovima ako raskid ugovora ne nastupa po samom zakonu a u svakom slučaju ima pravo na naknadu štete.

Povjerilac ima pravo izbora, da zahtijeva izvršenje dužnikove obaveze i naknadu štete zbog neizvršenja, ili da raskine ugovor i zahtijeva naknadu štete umjesto ispunjenja dužnikove obaveze.

Primarno pravo povjerioca je da traži ispunjenje ugovora.

Iz izvedenih dokaza ne proizlazi da je tužilac prigovarao da tuženi nije ispunio neku od ugovorenih obaveza, niti se tužilac obraćao tuženom sa zahtjevom da podnese zahtjev za oslobađanje od plaćanja carine i prelevmana na uvozno meso iz inostranstva (A.). Takva obaveza tuženog nije ugovorena, niti je tužilac u toku trajanja ugovora stavio do znanja tuženom da se roba koja se uvozi nalazi na listi roba koje su u određenom kontingentu oslobođene obaveze plaćanja

carine i da je potrebno da zahtijeva od Uprave za indirektno oporezivanje BiH, oslobađanje plaćanja carinskih dažbina.

Oslobađanje od plaćanja dažbina zahtijeva se u upravnom postupku uz ispunjavanje procesnih i materijalnih uslova jer je povlastica u vidu oslobođenja od carinskih dažbina ograničena na kvotu od 4.000 tona mesa iz uvoza, dok preko tog kontingenta povlastice se ne daju.

Stoga pravilno drugostepeni sud zaključuje da se na osnovu iznijetih činjenica i dokaza ne može prihvatiti da je tuženi imao obavezu da podnese zahtjev Upravi za indirektno oporezivanje za oslobađanje od zavisnih troškova.

Ukoliko je smatrao da je obaveza tuženog bila da prilikom uvoza mesa iz inostranstva zahtijeva od Uprave za indirektno oporezivanje BiH oslobađanje plaćanja carinskih dažbina, tužilac je još u toku trajanja ugovora mogao zahtijevati od tuženog da takve zahtjeve podnese. On je imao fakture sa specifikacijom robe i zavisnih troškova, te je mogao uočiti da je tuženi prethodno platio te obaveze, a da nije bio oslobođen od zavisnih troškova carine i prelevmana.

Stoga se u reviziji neosnovano poziva na nesavjesnost tuženog, koji zaključak ne proizlazi iz svega navedenog.

Konačno, tužilac je raskinuo ugovor iz razloga što nema ekonomskog interesa za dalju saradnju, a ne zbog neizvršavanja ili neurednog izvršavanja obaveza tuženog.

Odredbom člana 262. stav 2. ZOO je propisano da ako dužnik ne ispuni svoju obavezu ili zakasni sa njenim ispunjenjem povjerilac ima pravo zahtijevati i naknadu štete koju je usljed toga pretrpio. Dakle potrebno je da postoji uzročna veza između povrede ugovora i štete, jer je dužnik dužan da povjeriocu naknadi onu štetu koja je nastala zbog toga što ugovor nije uredno ispunjen.

Pravo na naknadu štete zbog povrede ugovora uslovljeno je zaključenjem punovažnog ugovora, koji nije uredno ispunjen. Povjerilac osnovano može ostvarivati naknadu štete zbog povrede ugovora samo u slučaju dokazanog postojanja činjenica na osnovu kojih je još u vrijeme zaključenja ugovora dužnik mogao predvidjeti takvu štetu kao moguću posljedicu povrede ugovora.

Pozivanje tužioca u reviziji na opšta načela obligacionog prava (pažnja dobrog privrednika-član 18. ZOO) moguće je u okviru preuzetih obaveza iz ugovora, a ne uopšteno. Imajući u vidu da je tuženi platio PDV na uvoznu robu, zajedno sa carinom i prelevmanom i da je to prikazao u fakturama koje je ispostavio tužiocu, da je vještak utvrdio da je tuženi precizno formirao cijene za svaku robu koju je isporučivao tužiocu i da je ove troškove utvrdila Uprava za indirektno oporezivanje BiH, koje je tuženi prikazao u ispostavljenim fakturama tužiocu, pravilno je zaključio drugostepeni sud da tuženi nije tužiocu prouzrokovao štetu, pa je tužbeni zahtjev tužioca u ovom dijelu pravilno odbijen.

Navodi revizije tužioca ne dovode u pitanje zaključak nižestepeni sudova da je tužilac tuženom ostao dužan da za isporučenu robu isplati iznos od 45.243,48 KM. Ovakav zaključak proizlazi iz nalaza oba vještaka ekonomske struke (predloženi od tužioca i tuženog), koji su saglasno utvrdili da je nakon plaćanja svih računa do raskida ugovora, ostao neplaćeni iznos od 45.243,00 KM.

U prilog tome ide i činjenica da je tužilac potpisao IOS sa stanjem na dan 31.10.2013. godine, koji glasi na iznos duga od 45.243,48 KM (što su oba vještaka navela u nalazima), ali da je osporio ovaj dokument po osnovu duga tuženog prema tužiocu za goods result za 2012-2013. godinu.

Revizija tuženog neosnovano osporava drugostepenu presudu u dijelu kojim je odbijen protivtužbeni zahtjev za naknadu štete i to na ime obične štete (troškova otpisa – uništenja robe koja je bila naručena i ostala kod tuženog poslije raskida ugovora) iznos od 60.003,24 KM i štete u vidu izmakle koristi koju je tuženi osnovano mogao očekivati da će ostvariti za vrijeme realizacije ugovora, do juna 2016. godine u iznosu od 354.996,76 KM.

Tuženi potražuje iznos od 60.003,24 KM na ime naknade štete zbog otpisa robe koja je bila naručena i ostala kod tuženog poslije raskida ugovora, a članom 9. ugovora, kupac se obavezao da će u slučaju raskida ugovora otkupiti sve zalihe sa skladišta prodavca pod uslovima iz člana 3. ugovora.

Međutim, tužilac je doveo u sumnju činjenične tvrdnje tuženog navodeći da je nakon prestanka ugovora o poslovnoj saradnji tuženi isporučivao istu vrstu robe za M. restoran u B. – D.F. i da se tužilac ne može teretiti za otpis robe koja je bila naručena za potrebe drugog pravnog lica u kom periodu je naručivana i isporučena roba navedenom restoranu u Banjaluci, što proizlazi iz računa koji su bili predmet vještačenja.

Pored navedenog tuženi je bio u obavezi da nakon otkaza ugovora od 13.02.2013. godine još mjesec dana vrši isporuku robe tužiocu u toku trajanja otkaznog roka, ali da u ovom periodu nije vršio nikakve isporuke robe za tužioca, niti ima dokaza da je tuženi nakon raskida ugovora pozivao tužioca da preuzme zalihe robe a u skladu sa ugovornom odredbom.

Stoga i po ocjeni ovog suda, tuženi na osnovu izvedenih dokaza nije dokazao da mu je nastala šteta u navedenom iznosu zbog uništene robe poslije raskida ugovora.

Pravilno je odbijen i protivtužbeni zahtjev tuženog za naknadu štete za izgubljenu dobit.

Tuženi je protivtužbenim zahtjevom tražio da se obaveže tužilac-protivtuženi da mu na ime naknade štete po osnovu izgubljene dobiti isplati iznos od 354.996,76 KM, jer je tužilac bezrazložno raskinuo ugovor.

Tuženi nije dokazao da je pretrpio štetu zbog raskida ugovora, kao dobit koju je mogao osnovano očekivati, a čije je sticanje spriječeno radnjom štetnika (član 189. ZOO).

Da bi se ostvarilo pravo na naknadu štete zbog raskida ugovora, neophodno je dokazati da je za raskid ugovora kriva, odnosno odgovorna jedna strana i da strana koja je ostala vjerna ugovoru ima pravo na naknadu štete koju je pretrpjela zbog jednostranog raskida ugovora.

Revident gubi iz vida da su stranke svojom voljom ugovorile pravo na jednostrani otkaz ugovora, bez krivice i jedne strane uz otkazni rok od 30 dana. Tako su prihvatile i da snose rizik da ugovor neće trajati ugovoreno vrijeme i da postoji mogućnost da ekonomski efekti ugovora izostanu njegovim jednostranim raskidom svakog ugovarača.

Iz navedenih razloga, odlučeno je kao u izreci na osnovu odredbe člana 248. ZPP.

Predsjednik vijeća
Darko Osmić

Za tačnost otpavka ovjerava
rukovodilac sudske pisarnice
Amila Podraščić